

Arrest

nr. 190 048 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 april 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 september 2011 een aanvraag in bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca tot afgifte van een visum type C.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 januari 2012 de beslissing om het door verzoekster aangevraagde visum type C niet toe te staan.

1.3. Verzoekster kwam op 4 juni 2014 aan op de luchthaven te Schiphol. Zij was in het bezit van een door de Nederlandse autoriteiten afgegeven visum type C, met een geldigheidsduur van dertig dagen.

1.4. Op 29 oktober 2015 meldden verzoekster en A.E.B., een man met de Belgische nationaliteit, zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen met het oog op een huwelijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 februari 2016 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde op 2 maart 2016 het door verzoekster en A.E.B. geplande huwelijk te voltrekken.

1.7. Verzoekster trad op 22 april 2016, per volmacht, in Marokko in het huwelijk met A.E.B.

1.8. Op 20 september 2016 diende verzoekster, in functie van A.E.B., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 9 maart 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 20 maart 2017 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.09.2016 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 20.09.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. [D.H.], [...].

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 22.04.2016 met dhr. [E.B.A.], [...].

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Marokko.

Op 2 maart 2016 werd er een weigering huwelijksvoltrekking opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

“Onlangs vroeg u toelating voor uw huwelijk. Jammer genoeg kan ik u deze toestemming niet geven en zal het huwelijk niet voltrokken worden. Ik baseer mij hiervoor op het Burgerlijk Wetboek en op het advies van de procureur des Konings.

Uit het onderzoek blijkt dat uw huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

Wij stelden vast dat u thans illegaal in België verblijft. Een huwelijk met meneer [A.E.B.] b[ie]dt u uitzicht op het verwerven van een permanente verblijfsvergunning in België.

Er is sprake van bemiddeling en vaag relatieverloop. Zo leerden jullie elkaar kennen door bemiddeling van jullie moeders die elkaar ontmoetten in de moskee. Jullie ontmoetten elkaar voor het eerst 7 september 2015. Jullie zagen elkaar één of twee keer per week. Eind september 2015 is meneer samen met zijn familie uw hand komen vragen. Op 2 januari 2016 was er een verloofsfeest.

Verder lijkt u geen kennis te hebben van meneer zijn persoonlijke gegevens. U bent niet op de hoogte van meneer zijn medische problemen. U weet niet welke medicatie hij neemt. U weet dat hij vier dagen in de week iets doet in verband met zijn ziekte maar u weet niet wat.

Daarenboven bevindt meneer zich omwille van zijn medische problemen in een sociaal zwakke positie. Hij heeft psychische problemen en werd hiervoor in het verleden reeds verschillende keren opgenomen in een gesloten afdeling van PZ Sint Amadeus in Mortse[1]. Hij gaat thans vier dagen in de week naar het open dag hospitaal De Poort. Hij heeft levenslang begeleiding en medicatie nodig. U bent totaal niet op de hoogte van deze medische problemen.

Op basis van deze vaststellingen weiger ik dan ook dit huwelijk te voltrekken.

Opgelet: ook wanneer uw huwelijk op een andere plaats plaatsvindt, zal de erkenning ervan geweigerd worden. Dit is immers in strijd met de Belgische openbare orde.”

Gelet op de voorgaande weigering van huwelijksvoltrekking zijn betrokkenen op 22 april 2016 per volmacht gehuwd te Marokko.

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen de heer [E.B.A.] en mevrouw [D.H.] afgesloten huwelijk te erkennen (artikel 27 IPR). Artikel 18 IPR (wetsontduiking): Betrokkene is in Marokko gehuwd met het oog te ontsnappen aan de toepassing van het Belgisch recht. (Enkel meneer was persoonlijk aanwezig bij het huwelijk. Mevrouw huwde per volmacht met als reden het feit dat mevrouw in België te[...]werkgesteld is. De Belgische Consul in Cassablanca schrijft in haar mail dd. 05/08/2016 het volgende: “Fortes présomptions de mariage de complaisance, visant à régulariser le séjour de madame. Risque de fraude sociale” : uit onderzoek blijkt dat de echtgenote niet ingeschreven staat als werknemer. Op de huwelijksakte staat vermeld dat mevrouw werknemer is in België).

Betrokkenen misbruiken de procedure louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: “fraus omnia corrumpit”. Betrokkene heeft bijgevolg de openbare orde geschonden (artikel 21 IPR).

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het huwelijk tussen betrokkenen wordt niet erkend. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het is duidelijk dat betrokkene niet van plan is om een “echtelijke” relatie met haar partner aan te gaan.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3, 17, 39, 41 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de bestuurstaalwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“ De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Eerst dient te worden nagegaan wat onder het begrip ‘particulieren’ bedoeld wordt.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat ter verduidelijking van de taalregeling die voor de centrale diensten in hun betrekkingen met particulieren geldt, wordt verwezen naar de begrippen ‘burger’ en ‘inwoner’, hetgeen volgens het Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal betekent “inwoner van een stad” of “lid van een staatsgemeenschap”, “iemand die in of binnen een gebied of plaats woont”. Tevens dient er op gewezen te worden dat de totstandkoming van de taalregeling in bestuurszaken steeds dient te worden gesitueerd in de specifieke Belgische context. Hieruit volgt dat de wetgever met het begrip ‘particulieren’ de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen bedoeld (Gedr. St., Kamer, 331 (1991-62), nr. 1, blz.7). (R.v.V. n° 27.424 van 15.05.2010, <http://www.rvv-cce.be/>)

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo geïnterpreteerd te worden zodat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder ‘particulieren’ in de zin van artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen, Gent, Story-scientia, 1983, nr. 225; F. GOSSELIN, L’emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198). (R.v.V. n° 27.424 van 15.05.2010, <http://www.rvv-cce.be/>)

Daarenboven kan ook nog verwezen worden naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 dat het volgende stelt:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt (...).”*

Het bovengestelde betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een aanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“ [...] In zijn binnendiensten [...] gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal [...].”

Vermits verzoeksters zaak in een specifiek taalgebied kan worden gelokaliseerd, met name in de gemeente Zelzate (= provincie Oost-Vlaanderen = Nederlandstalig gebied), wordt de taal in de binnendienst overeenkomstig artikel 39 juncto artikel 17, § 1, A. 1° van de Taalwet Bestuurszaken, bepaal[d] door het taalgebied waar de zaak uitsluitend wordt gelokaliseerd. Daar artikel 3 van de Taalwet Bestuur[s]zaken uitdrukkelijk het volgende stelt:

“ Het Nederlandse taalgebied omvat:

1° de provincie Antwerpen, Limburg, Oost-Vlaanderen en West-Vlaanderen; [...].”

Verzoekster is een particulier in de zin van artikel 41 § 1 van de Taalwet Bestuur[s]zaken. Verzoekster heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend met haar Belgische echtgenoot op datum van 20.09.2016 middels een bijlage 19ter in de gemeente Zelzate. De gemeente Zelzate bevindt zich in de provincie Oost-Vlaanderen. Volgens de voormelde wettelijke bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken is de provincie Oost-Vlaanderen een Nederlandstalig gebied. De aanvraag van verzoekster werd ingediend in het Nederlands en het is dan ook maar al te logisch en zorgvuldig dat verwerende partij de bestreden beslissing volledig in het Nederlands motiveert, dewelke niet het geval is.

Zo motiveert verweerder in een eerste deel in het Nederlands en in een tweede gedeelte hanteert dan de knip-en-plak techniek om een Franstalige motivering in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoekster begrijpt deze motivering niet daar zij slechts de Nederlandse taal machtig is en daarom ook een aanvraag deed in het Nederlands.

Aangezien de behandeling van de aanvraag van verzoekster blijkens het administratief dossier opgedragen was aan een Nederlandstalige gemeente en ambtenaar die de bestreden beslissing nam en ook finaal ondertekend werd door dezelfde ambtenaar en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, werd de bestreden beslissing ten onrechte gedeeltelijk in het Frans opgesteld.

Het is immers zo dat de Taalwetgeving van openbare orde is, en dat de sanctie in casu de nietigheid is van heel de administratieve beslissing conform artikel 58 van de Taalwet Bestuurszaken die het volgende stelt:

[...] Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten. [...]

Daar voormelde gecoördineerde wetten van openbare orde zijn en daar de bestreden beslissing niet volledig in het Nederlands is opgesteld, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Naast dit gegeven duidt het loutere feit dat een Franstalige tekst in een Nederlandstalig beslissing, door middel van de knip-en-plak techniek in de bestreden beslissing wordt opgenomen, op zich van een onzorgvuldig handelen.”

2.1.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende door middel van een in de Nederlandse taal opgesteld document en dat verweerder de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, conform de bepalingen van de bestuurstaalwet, derhalve in de Nederlandse taal diende op te stellen. Een eenvoudige lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert de Raad dat verweerder deze beslissing in de Nederlandse taal heeft opgesteld. De verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen en het determinerende feitelijke motief zijn volledig in het Nederlands weergegeven. Het enkele feit dat in deze beslissing een kort en volstrekt overtuigend citaat uit een in de Franse taal opgestelde e-mail van een Belgische diplomatiek vertegenwoordiger is opgenomen doet aan het voorgaande geen afbreuk en laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet in het Nederlands zou zijn gesteld en de door verzoekster aangevoerde bepalingen van de bestuurstaalwet werden geschonden (cf. mutatis mutandis RvS 28 november 2011, nr. 216.518).

Een schending van de artikelen 3, 17, 39, 41 en 58 van de bestuurstaalwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Gelet op voorgaande vaststelling en aangezien niet blijkt dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen kan ook niet worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op basis van verzoeksters betoog niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de hoorplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij stelt het volgende:

[...]

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster zou misleidend te werk zijn gegaan en aldus wordt het huwelijk van verzoekster en haar Belgische partner niet erkend;*
- dat verwerende partij maakt toepassing van artikel 7 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- dat het principe fraus omnia corrumpit in casu van toepassing is, schending openbare orde (artikel 21 Wetboek IPR);*

Dat verwerende partij nogal kort door de bocht gaat over het verblijfsdossier van verzoekster.

Immers, verzoekster is naar België gekomen om er zich herenigd te zien met haar Belgische echtgenoot. Dat verzoekster alle nodige documenten aan verweerder heeft overgemaakt in het kader van haar procedure gezinshereniging. Dat verzoekster alsdan door verweerder in het bezit werd gesteld van een E-kaart geldig voor 6 maanden. Ondertussen zou verweerder in het bezit van informatie zijn gekomen, waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in het buitenland enkel en alleen gehuwd is en aldus volgens verweerder fraude zou hebben gepleegd om in België een verblijf te kunnen bekomen. Dat verzoekster door verweerder op geen enkel moment werd uitgenodigd om gehoord te worden in haar dossier alvorens verwerende partij een beslissing zou nemen in haar dossier. Verwerende partij gaat blijkbaar uit van kwade trouw, zonder verzoekster te horen.

Immers, uit de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” [...].

Deze bepaling legt aan verwerende partij de VERPLICHTING op (lees:houdt....) om rekening te houden ALLE met de volgende punten:

- 1) Het hoger belang van het kind;*
- 2) Het gezins- en familieleven van de derdelander;*
- 3) De gezondheidstoestand van de derdelander;*

Deze opsomming is ten eerste limitatief en de controle van alle punten (1 t.e.m. 3) is verplicht opgelegd aan de administratieve overheid. Dit betekent dat verwerende partij alle punten cumulatief dient na te gaan en dit kan enkel wanneer verwerende partij van verzoekster zelf – via de gemeentelijke diensten – bijkomende inlichtingen vraagt. In de bestreden beslissing vermeld[t] en motiveert verwerende partij op geen enkel moment wat de concrete situatie (lees: artikel 74/13 Vreemdelingenwet) van verzoekster betreft. Er werd met andere woorden helemaal geen in concreto-beoordeling uitgevoerd alvorens over te gaan tot weigering van het verblijf.

Verwerende [partij] is verplicht – wanneer zij beslist tot verwijdering van een vreemdeling – op alle punten een onderzoek te verrichten. Verwerende partij heeft hiertoe alle middelen ter beschikking. Immers, een weigering van verblijfsrecht heeft ernstige consequenties (verblijf, kinderbijslag, werkloosheid, werk etc.) dat de wetgever een strikter[e] onderzoeksplicht en motiveringsplicht heeft opgelegd aan verwerende partij. Immers, een legalistische lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verraad[t] dat het onderzoek van de administratieve overheid een PLICHT is (lees: ...houdt...) en dat de overheid alle punten CUMULATIEF (lees: ...en...) moet nagaan. Op dit laatste punt is verwerende partij tekort geschoten.

Verwerende partij werkt niet in concreto maar werkt met VERONDERSTELLINGEN. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekster.

Verder maakt verwerende partij toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er misleidend gedrag werd vertoont en om die reden het huwelijk van verzoekster en haar Belgische partner niet wordt erkent. Hoewel in artikel 74/13 niet expressis verbis een socio-economisch onderzoek opgenomen staat, is het een administratieve overheid bij het nemen van een beslissing steeds rekening te houden met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu met het hoorrecht (hoorplicht). In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [...]). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

3.3.2.2.3. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.)

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: de weigering van het verblijf) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodige om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familielevens (bv. zwangerschap), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder [...] tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onzekerheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder. Blijkbaar gaat verwerende partij uit van kwade trouw.

De *modus operandi* van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Eveneens wenst verzoekster melding te maken van het feit dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De argumenten aangehaald nopens de intrekking tot verblijf gelden tevens ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt enkel gesteld dat het legaal verblijf is verstreken. Deze motivering is op zich niet afdoende om het bevel te schragen, daar er eveneens in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de motivering dient rekening te houden met alle concrete elementen van het dossier. In casu is de motivering van het bevel eerder een standaardformule die op zich niet voldoet aan een in concreto-beoordeling. Dit bevel dient eveneens vernietigd te worden.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Bijkomend wenst verzoekster verwerende partij attent te maken op het gebruik van het algemeen rechtsbeginsel "Fraus Omnia Corruptit". Zo stelde de Raad in een arrest van 27/11/2015 (arrest n° 157 179, zaak RvV 175 982/ IX) het volgende inzake het algemeen rechtsbeginsel "Fraus Omnia Corruptit" (stuk 2, p. 7):

In het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: "De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corruptit»" (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76). De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corruptit" het bestaan van bedrog veronderstelt en dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te

behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 386). Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens “valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten” heeft meegedeeld, “fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In casu dringt zich de vaststelling op dat volstrekt onduidelijk is hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ d.d. 12 november 2014 wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van “valse” of “misleidende” informatie”. In voormelde brief wordt aangehaald dat verzoekster zou zijn verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Blijkbaar omvatte “de vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld (...) niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige”. De Raad stelt vast dat deze informatie niet volstaat om in redelijkheid te besluiten dat er in hoofde van verzoekster sprake was van bedrog. De verwerende partij gaat blijkbaar uit van een vermoeden van kwade trouw. De retroactieve schrapping heeft enkel tot gevolg dat verzoekster wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad, maar deze schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster thans niet aantoonbaar dat zij wel degelijk een zelfstandige activiteit uitoefent, zou eventueel kunnen leiden tot de conclusie dat zij niet (langer) voldoet aan de voorwaarden voor haar verblijf, maar dit lijkt te dezen weinig relevant aangezien dit niet vereist wordt in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de vreemdelingenwet.

Hoewel hier het principe in het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet werd getoetst, staan in deze paragrafen de essentie van het principe verwe[r]kt. Zo dient in ieder geval het volgende te bestaan (stuk 2, p. 7): [...]

Het is niet omdat verzoekster met haar echtgenoot in België wensten te huwen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, maar dat deze huwelijksaanvraag geweigerd werd, en vervolgens zij als vrij man en vrouw, besloten hebben om in het huwelijk in Marokko te treden, dat er dan reeds een bewijs voorhanden is van fraude zoals deze wordt voorgehouden door verwerende partij. Er wordt gesteld dat verzoekster niet ingeschreven staat als werknemer en dat op de huwelijksakte vermeld staat dat mevrouw werknemer is in België. Het is niet omdat ik de huwelijksakte staat dat mevrouw werknemer staat dat zij effectief werknemer is in de strikte zin van het woord. Hoeveel mensen zijn niet tewerkgesteld in België zonder dat er enig spoor van tewerkstelling terug te vinden is. In het geval van verzoekster was zij occasioneel tewerkgesteld om bij te klussen en het is net tijdens de periode van de voltrekking van het huwelijk met volmacht dat zij door het werk weerhouden was om in persoon aanwezig te zijn om het huwelijk in Marokko te voltrekken.

Overigens slaagt verwerende partij niet [in het] aannemelijk maken van enig misbruik in hoofde van verzoekster, laat staan het bestaan van enige fraude. Het enige dat hier voorhanden is, is dat meneer en mevrouw [...] in het buitenland gehuwd zijn en hun huwelijk ter erkenning hebben gegeven aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Zelzate. Het gegeven dat reeds in de “weigering voltrekking huwelijk” voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen vermeld staat (stuk 1):

“ [...]

Opgelet ook wanneer uw huwelijk op een andere plaats plaatsvindt, zal de erkenning ervan geweigerd worden. Dit is immers in strijd met de Belgische openbare orde.”

[...]

Deze passage bind[t] in geen enkel geval de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zelzate die een administratieve overheid is en die conform artikel 27 Wetboek IPR kan overgaan tot erkenning van buitenlandse authentieke akten (in casu: huwelijksakte). Het loutere feit dat verwerende partij verwijst naar onder andere deze passage om vast te stellen dat de procedure worden misbruikt om aldus het adagium “Fraus Omnia Corruptit” van toepassing te verklaren is op zich tekenend voor de handelswijze van verwerende partij, die uitgaat van kwade trouw. Op geen enkel moment werden er valse documenten en of valse informatie meegedeeld. Op geen enkel moment kan kwade trouw in hoofde van verzoekster worden aannemelijk gemaakt. Dit getuigd van een onzorgvuldig handelen van verwerende partij.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.”

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeksters bewering dat verweerder slechts gebruik maakte van een standaardformule mist daarnaast feitelijke grondslag. Ten overvloede dient bovendien te worden benadrukt dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeksters stelling dat de wetgever verweerder een striktere motiveringsplicht heeft opgelegd bij het nemen van een verwijderingsmaatregel vindt voorts geen steun in enige wettelijke bepaling.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft uiteengezet dat hij weigert het huwelijk van verzoekster en A.E.B. dat in Marokko werd voltrokken te erkennen en verzoekster derhalve aan dit huwelijk geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan ontlennen.

Verzoekster stelt in wezen dat verweerder onterecht weigerde om met toepassing van de bepalingen van de artikelen 18, 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) het in Marokko voltrokken huwelijk te erkennen.

De Raad dient in dit verband te duiden dat wanneer verweerder beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient te worden aanvaard in België, een geschil ontstaat over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd – waarbij zij voorhoudt dat verweerder onterecht heeft gesteld dat er sprake is van wetsontduiking en fraude – en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op te worden gewezen dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het huwelijk van verzoeker in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het staat in casu ook niet ter discussie dat verweerder de overheid is die bevoegd is tot het vaststellen of verzoekster over een recht op verblijf beschikt. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan “*alle overheden*”, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel heeft erkend, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster is om aan te geven dat de motieven waarop verweerder zich baseert om te stellen dat het huwelijk met A.E.B. niet kan worden erkend niet deugdelijk zijn en dat verweerder onterecht oordeelde dat zij niet huwde om een duurzame verbintenis tot stand te brengen maar slechts om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven kan de Raad enkel stellen dat hij geen rechtsmacht heeft om zich hieromtrent uit te spreken en dat dit onderdeel van het middel bijgevolg onontvankelijk is.

Verder moet worden gesteld dat het niet incorrect is om te stellen dat een vreemdeling wiens huwelijk met een Belgisch onderdaan in België niet wordt erkend niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie en derhalve, binnen de bevoegdheidsmarge waarover de Raad beschikt, geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

2.2.2.3. Verweerder heeft in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangegeven dat verzoekster geen kinderen heeft en dat er geen sprake is van enig gezondheidsprobleem. Hij heeft tevens uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoekster en A.E.B. geen echtelijke relatie hebben en hij dus geen gezins- of familieleven weerhoudt dat een belemmering zou kunnen vormen om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – bepaling die voorziet dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft geschonden.

2.2.2.4. De Raad dient ook aan te geven dat een eventuele miskennis van de hoorplicht slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; van 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en van 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij stelt weliswaar dat indien zij zou gehoord zijn zij haar socio-economische situatie nog had kunnen toelichten, doch toont niet aan dat haar socio-economische situatie in casu enige relevantie heeft. Indien verzoekster haar huwelijk niet wordt erkend, dan wijzigt haar socio-economische toestand hieraan niets en deze toestand kan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij onwettig in het Rijk verblijft. Nergens blijkt ook uit de bestreden beslissingen dat verweerder nog met vragen zou zitten of dat er nog zaken onduidelijk zouden zijn. Uit deze beslissingen kan slechts worden afgeleid dat verzoeksters toestand en haar bedoelingen voor verweerder zeer duidelijk zijn.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij enig belang heeft bij haar grief dat verweerder naliet haar nog bijkomend te horen alvorens de bestreden beslissingen te nemen.

Bovendien moet worden benadrukt dat verzoekster bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie alle toelichtingen of verduidelijkingen die zij nuttig achtte kon meedelen en dat zij deze aanvraag met de door haar als dienstig beschouwde stukken kon onderbouwen.

Een schending van de hoorplicht die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zou kunnen leiden kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.5. Aangezien verzoekster nadat verweerder had geweigerd om haar een visum toe te staan toch naar België kwam, gelet op het feit dat zij ook nadat verweerder haar het bevel om het grondgebied te verlaten had gegeven onwettig in het Rijk verbleef en daar zij, nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigerde haar geplande huwelijk met A.E.B., een man met ernstige psychische problemen waarvan zij geen kennis bleek te hebben, te voltrekken middels een gemachtigde te Marokko huwde terwijl haar reeds was meegedeeld dat dit huwelijk niet zou worden erkend omdat het strijdig is met de openbare orde kan zij niet worden gevolgd dat “*de modus operandi*” van verweerder in casu kennelijk onredelijk is en dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekster kan geen recht op verblijf ontlenen aan een huwelijk dat in België niet wordt erkend en aangezien dit huwelijk niet wordt erkend impliceert het ook niet dat de bepalingen

van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, die verweerder verplichten om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van een vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, niet zouden spelen.

2.2.2.6. Verzoekster voert aan dat verweerder tekort kwam aan zijn onderzoeksverplichting en dat hij is uitgegaan van veronderstellingen en dus onzorgvuldig optrad. De Raad kan slechts opmerken dat verzoekster niet aantoont dat enige feitelijke vaststelling in de bestreden beslissingen incorrect is en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.2.7. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad ook niet toe te concluderen dat enig ander, niet nader omschreven, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn verblijfsgerestigde partner en kind.

Dat verzoekster duurzame en hechte relatie heeft met haar Belgische echtgenoot. Immers, alle gegevens bevinden zich in het administratief dossier.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM. Ondertussen is verzoekster verder gegaan met haar leven.

Eveneens wenst verzoekster melding te maken van het feit dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De argumenten aangehaald nopens de weigering verblijf gelden niet ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt enkel gesteld dat het legaal verblijf is verstreken. Deze motivering is

op zich niet afdoende om het bevel te schragen, daar er eveneens in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de motivering dient rekening te houden met alle concrete elementen van het dossier. In casu is de motivering van het bevel eerder een standaardformule die op zich niet voldoet aan een in concreto-beoordeling. Dit bevel dient eveneens vernietigd te worden.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM."

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beroept op haar gezinsleven met A.E.B., doch dat zij niet het bewijs levert van het bestaan van een dergelijk gezinsleven met deze man. De gegevens waarover de Raad beschikt, met name het feit dat verzoekster aangeeft dat zij zich liet vertegenwoordigen bij het huwelijk omdat zij zich hiervoor niet kon vrij maken – waarbij verzoekster verwijst naar haar illegale tewerkstelling in België – laat, samen met de vaststelling dat de ambtenaar van de burgerlijke stand in België weigerde het door verzoekster en A.E.B. voorziene huwelijk te voltrekken – onder meer op basis van de vaststelling dat zij geen kennis had van de precieze medische problemen van A.E.B. – slechts toe te besluiten dat er geen sprake is van een hechte relatie, terwijl dit toch eigen is aan een gezinsleven. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven kan worden vastgesteld kan ook niet worden geconcludeerd dat artikel 8 van het EVRM, dat voorziet in een bescherming van het privé-, gezins- en familieleven, werd geschonden. In deze omstandigheden kan verzoekster ook niet voorhouden dat verweerder een nadere belangenafweging diende door te voeren.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf kan verzoekster trouwens hoe dan ook niet stellen dat deze beslissingen een inmenging vormen in haar privé-, gezins- of familieleven. De Raad dient er verder op te wijzen dat uit artikel 8 van het EVRM bovendien geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij geen gezinsleven met A.E.B. in Marokko tot stand kan brengen. In dit verband merkt de Raad op dat A.E.B., blijkens de voorgelegde Marokkaanse huwelijksakte, ook de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat het feit dat er werd geopteerd om het huwelijk in Marokko te laten voltrekken een indicatie inhoudt dat er nog sterke banden met dat land zijn. Aangezien verzoekster niet toegelaten of gemachtigd is om te werken in het Rijk kan zij zich ook bezwaarlijk beroepen op beperkingen die zouden samenhangen met een beroepsactiviteit in België. Verzoekster die geboren werd in Marokko en die in dat land opgroeide toont niet aan dat zij belangrijke sociale, familiale en economische belangen in België heeft die een belemmering kunnen vormen om een leven op te bouwen met A.E.B. in Marokko. Er blijkt dan ook geenszins dat, in de veronderstelling dat verzoekster toch een gezinsrelatie zou hebben met A.E.B. – wat geenszins blijkt – er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoeksters uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht doet aan het voorgaande geen afbreuk en laat op zich niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK